

ЗОРНИЦА

ЕВАНГЕЛСКО
ПЕРИОДИЧЕСКО
СПИСАНИЕ.

ГОД. 5.

ПАРИГРАДЪ, ОКТОМВРІЙ 1869.

БРОЙ 10.

СЕРИОЗНОСТЪ.

Въ единъ приятелскій разговоръ, за който имахъ честь прѣди малко врѣме, съ одного отъ най дѣятелны-тъ както и най способны-тъ млади учители въ Българіѣ, той ми направи това забѣлзване; "Господине, днесъ въ Българіѣ, най голѣмий-тъ недостаткъ на наши-тъ младежи е това че *серіозностъ* пѣматъ въ дѣла-та си; не постѣпватъ съ изискванія-тъ серіозностъ."

Тойзи приятель незнаемъ да ли е далъ въ умѣтъ си всичко-то значеніе на тѣзи думъ *серіозностъ*, съ което най ъ употребяваны, но какъ и да е, това негово забѣлзване направи въ насъ едно впечатлѣніе и накара ны да мислимъ повече върхъ тойзи прѣдметъ.

Какво ще каже дума-та серіозенъ? Серіозенъ чловѣкъ е той който дава на всякой прѣдметъ погрѣбно-то уваженіе; който гледа всяко нѣщо както си е и оцѣнява важность-тъ на всякъ единъ по-стѣпкъ и на всякъ единъ думъ. Защото той мисли за слѣдствія-та на тѣзи по-стѣпки и всякога пита, "каква ще бѣде сетинна-та?". Той нѣма работъ съ мечтанія и фантази, но гледа на *фактовете*, на истинны-тъ събитія и на вѣчны-тъ начала на истинъ-тъ. Слѣдовательно, идея-та на серіозность-тъ е противоположна на легкомысліе-то, на глумленіе-то и на равнодушіе-то. Ако видимъ е-дногo чловѣка който въ животъ-тъ си показва само Епикурейско-то правило, "Да ядемъ и да пиемъ и да ся веселимъ, защото утрѣ ще уириемъ", неможемъ да го наречемъ серіозенъ. Ако го видимъ въ

кафене-то че проминува врѣме-то си въ глуменіе, въ играніе на карты или въ празнословіе неможемъ да го наричамъ серіозенъ. Какво быхмы казали за е-дногo който при тържественю-то отѣваніе на мъртвеца когато други-тъ сж наскърбени и нажалени и когато всички трѣба да мислятъ за смърть-тъ и страшный-тъ съдъ Божій, да чуемъ него че велегласно ся сѣбе? Какво быхмы рекли за то-гозъ, който като сѣди въ казино-то и пѣ-кой дойде тичашкомъ та му обади че къща-та му ся запалила, или че жена му умира, а той да каже "чакай да свършъ тѣзъ игръ, а ще дойдъ?".

Сжщо-то равнодушіе къмъто важны прѣдметы ся показва отъ не серіозный-тъ чловѣкъ. Говори му нѣщо за про-свѣщеніе-то, за необходимъ-тъ нуждъ за ученіе, за училища, читалца и пр. той пѣма врѣме да тя слуша; или ще слѣдува игры-тъ си и празнословіе-то си, или съ едно искусство ще ся поизчи да обърни на приемѣхъ всичко що му казвашъ. Той пита, "Ама какво е на-правилъ за мене народъ-тъ, че да работѣ и азъ за него? "Защо да давамъ азъ парички-тъ си за людски-тъ дѣца да ся учатъ? Харчилъ ли е пѣкой за мене, че искате сега отъ мене?". Таквъ единъ не е серіозенъ, защото не гледа на фак-товете-тъ. Той не вижда и не разбира че тѣзи дѣца ще пораснѣтъ и ще станѣтъ мѣжје, или добри или лоши. Ако станѣтъ добри, учени, просвѣщени граждани, то ще бѣдѣтъ дѣятелни и спомогателни чле-пове на общество-то, но ако станѣтъ лоши, развратени, то ще бѣдѣтъ товаръ,

и той самъ ще бъде принуденъ да ги поддържа. Той не види че трѣба или да харчи пари за тѣзи дѣца въ училища-та или послѣ да харчи пари да ги държи зарѣва въ тъмницѣтъ, и за това по икономическо е да бѣдѣтъ учени. Той не гледа работѣ-тъ както си е.

Но не само тѣзи не сѫ серіозни които така криво разсѣждатъ, но колко учители има които наистинѣ оцѣняватъ важность-тъ и тежкѣ-тъ отговорность на призваніе-то си? Колко сѫ които съ достойна серіозность мислятъ за длъжността-тъ си? Цѣкъ колко млади има които прахосватъ и пари-тъ си и време-то си въ таквиѣ занимания или игри които вмѣсто ползѣ само поврѣдѣ докарватъ; поврѣдѣ и на тѣло-то и на душѣ-тъ? Колко сѫ които оцѣняватъ време-то и гледатъ така да спастратъ часове-тъ и минути-тъ, щото нито една минута да се не загуби? Защо напѣрвамы каменета-та пълни съ млади? Тѣзи млади некаради ли сѫ учение-то си та пѣматъ вече нуждѣ да се учатъ? Ако сѫ търговци, защо не гледатъ търговіѣ-тъ си? Ако търговія-та е слаба, то защо не зематъ нѣкоіѣ полезни книги за четеніе; и ако сѫ чели всичко що има на Български изведено, защо не залѣгатъ да научатъ другъ нѣкой языкъ, Английски, Френски или Шведски, та чрезъ тѣхъ сами да се ползуватъ и да могатъ и други да ползуватъ? Серіозни ли сѫ тѣзи които така губатъ драгоценно-то си време? Нѣма градъ въ България дѣто си не напѣрватъ таквиѣ примѣри. Има отъ читателш-тъ ни таквиѣ млади, които ако бѣхъ малко по-серіозни, съ това време което на празно отива могатъ бы на всяка двѣ години да спечелятъ по единъ новъ языкъ или да придобиватъ нѣкоіѣ полезни науки. По Европа а особенно въ Америка нѣкои си отъ най отлични-тъ учени не сѫ възпитани въ училища, но сѫ самоучци, сами ся сѫ учили. Българитѣ не-долни ли сѫ въ природни-тъ способности? Не. Само иска серіозно да мислятъ и серіозно да поставятъ. Има много сиромаси които сѫ невили и непушили (съ ракыѣ, вино и тютюнѣ) колкото стига да купи нѣкой единъ хубавъ къщѣ, и какѣхъ ползѣ иматъ. Не трѣбаше ли и на тѣхъ серіозность?

Колкото и да е тѣлесна-та и уметвен-

на поврѣда, които произлѣзва отъ едно лишеніе отъ серіозность, то пакъ душевна-та поврѣда е безмѣрно повече; защото какво ще ползува человекъ ако придобие цѣлъ свѣтъ а отщети душѣ-тъ си. Распространила ся е между млади тѣ една идея за вѣрѣ-тъ и за религиозни-тъ прѣдмети, които показва че не разсѣждатъ серіозно. Гледатъ вѣрѣ-тъ само като нѣкоіѣ политическа система, нѣкоіѣ народна свързкѣ, или срѣдство за отлячаваніе отъ другоплеменни народы, но не гледатъ че цѣль-та на Християнскѣ-тъ вѣрѣ е душеспасеніе-то. Не оцѣняватъ вътрѣшно душевно дѣйствиѣ на вѣрѣ-тъ Христовѣ върхъ сърдцето на человекъ за да го приготви за богоугоденъ животъ на тѣзи свѣтъ и за блаженъ и вѣченъ животъ въ бѣдѣщій-тъ свѣтъ.

НЕЛЪННИВЫЙ-ТЪ ИНДИЯНЕЦЪ.

Единъ индианецъ, който пътуваше въ Западни Америка прѣзъ нѣкои мѣста заселени отъ Индианци, така описва едного съ когото той ималъ единъ любопытенъ разговоръ.

“Сѣдняхъ на единъ пѣнь при едного Индианца който бѣ сѣдѣлъ тамъ да си отдѣхне малко отъ конаніе-то на инвѣ-тъ си, и му рѣкохъ че ми бѣше драго да видѣ че той не бѣ лѣнивъ като другы-тъ по работеніе прилѣжно. Отговоръ-тъ му ми направи едно впечатленіе което нѣма да забравѣ никоги.

Господице, “рѣкълъ той „ рыби-тъ въ водѣ-тъ и птици-тъ въ въздухъ-тъ ми научихъ да работѣ. Отъ тѣхний-тъ примѣръ видѣхъ че трѣба трудъ и прилѣжаніе. Като бѣхъ младъ и азъ сѣдахъ празденъ и прѣминувахъ време-то си безъ работѣ както важдашъ сега да правятъ тѣзи други Индианци които казватъ че на бѣлы-тъ (Европейци-тъ) и на черни-тъ (Африканци-тъ) подобавало да работятъ, но червени-тъ (Индианци-тъ) сѫ отредени отъ Създателя за друго нѣщо: За тѣхъ по прилѣжа да ловятъ серны, мечки, кастори и други животни.

По единъ день, господице, ся случи че като бѣхъ на ловъ сѣдняхъ край рѣкъ-тъ малко да отпочинѣ и като погледнахъ въ водѣ-тъ видѣхъ съ удивленіе и съ голѣмо любопытство малкы-тъ камени-тъ (каѣ баѣжкѣ) какъ съби-

раха каячета и прѣваха глѣзда за да турятъ въ глѣхъ яйца-та си за опазваніе, а пакъ всичкій тойзи трудъ вършеха съ тѣла-та си и съ уста си безъ рѣцѣ.

Знавалихъ чибучкѣ-тѣ си и пушахъ и глѣдахъ съ удивленіе и подирѣ малко една птичка близу при мене ма повика съ пѣсенъ-тѣ си да погледнѣмъ на тамъ. Като са мачихъ да съгледатъ двѣ е малка-та пѣвачка, ето другарѣ-тѣ ѝ прѣхвъркиа край мене и влѣзѣхъ въ хврасіето и носеше въ уста трѣвѣхъ и двѣ-тѣ ся занимавахъ да градятъ глѣздо-то си и при работѣ-тѣ си още и сладко пѣяхъ.

Забравихъ довѣ-тѣ си въ съгледваніето на тѣзи прѣдмети. Видѣхъ риби-тѣ въ водѣ-тѣ и птици-тѣ въ въздухъ-тѣ, всички да работятъ прилѣжно и доброволно и то безъ да иматъ рѣцѣ. Мыслихъ какво ще бѣде това? Нослѣ глѣдахъ на себе си и видѣхъ двѣ дълги мышци снабдени съ рѣцѣ и съ прѣсти и съ съ стави които ся отваряхъ и ся затваряхъ по волѣ-тѣ ми. Съ тѣзи рѣцѣ хващахъ каквото искахъ, държахъ го или го пуцахъ, или го носяхъ както искахъ. И като стѣгнахъ видѣхъ че имахъ една яма низгѣхъ подирѣмъ отъ два крика съ които да ся въскочамъ до върхъ-тѣ на най висока-тѣ планинѣхъ и по водѣ-тѣ си да слѣзвамъ въ най-дълбоки-тѣ долове.

Рѣвохъ въ себе си. "За върваніе ми е че азъ, който съмъ толкозь чудесно създаденъ, създаденъ съмъ да живѣмъ въ лѣнливостъ, когато птички-тѣ само съ клювоци-тѣ си безъ рѣцѣ работятъ доброволно безъ да има кой да имъ каже какво да правятъ? Мой-тѣ Създателъ за какво ми е далъ тѣзи рѣцѣ и тѣзи по-зѣ? Не бива тѣй. Ще хванѣмъ и азъ да работѣмъ."

И така направихъ. На часъ-тѣ отдохъ, та избрахъ едно сгодно мѣсто, направихъ си една колибѣ, оградихъ една нивѣ, посѣхъ кукурусъ (ясениръ) и захванѣхъ да хранѣмъ говѣда. Отъ тогава съмъ ималъ добръ охотъ и здравъ сънъ. Други-тѣ като прѣмислятъ дни-тѣ си въ лѣнливостъ и пощѣ-тѣ си съ игри, а пакъ съ гладни, азъ си имамъ всичко доволно. Имамъ коніе, крави, кокошки. Задоволенъ съмъ. Видите сега, приателю, че ри-

би-тѣ и птици-тѣ ма събудихъ къмъ здравето разслаженіе и ма научихъ да работѣмъ."

ЧЕРНА-ТА ЗМІЯ.

Тази змія ся намѣрва въ Повѣ Оландія, и выка ся Черна, не че е съвсѣмъ черна, но само защото гърбъ-тѣ ѝ е черенъ и лѣскавъ а коремъ-тѣ ѝ е червенъ.

Дължина-та на тѣзъ змія е отъ два до три лакта, и хрѣна-та ѝ състои отъ жабы, водни мышки, насѣкоми и пошѣкога и отъ малки-тѣ птици; отъ туй, за да ги намѣрва, живѣе по блатови-тѣ мѣста при рѣкы-тѣ. Тази змія е ядовита; а ухапваніе-то ѝ има любоватны слѣдствія; защото слѣдъ малко випути като ухапва ти челоуѣка, начува ухапанный-тѣ да усѣща всичкото си тѣло патегнѣло като отъ много трудъ, и тутакси го обладава сладкъ сънъ; но то е смърть-та подъ покрывало-то на сънъ-тѣ. Ако ся случи ухапанный-тѣ челоуѣкъ самъ, понеже не може да помогне самъ на себе си, обладава ся отъ дремкѣ, и като заспи не ся събужда вече.

Казахимъ ако ся случи самъ; но и дружина да има мъчно ся избавя; защото трѣбва другари-тѣ му да отсѣкатъ тутакси всичко-то мѣсто що е около рѣкы-тѣ; трѣбва да изгорятъ ухапано-то мѣсто съ насвѣтлено желѣзо; трѣбва да вържатъ яко горниѣ-тѣ странаѣ на рѣкы-тѣ, за да ся сарѣ обыкваніе-то на ядовитѣ-тѣ кръвь; трѣбува да му дадатъ чистителны лѣкове, и да го не оставатъ да спи, но да го каратъ да ходи, слѣдъ като му направятъ горѣрѣченны-тѣ лѣкуванія.

Да въздаваме благодареніе Богу че имамъ най таквыѣ ядовиты змій; но да ся не радваме, защото змій ся намѣрватъ на всяко мѣсто, за туй ако и да сме прѣдпазени отъ рани-тѣ на онѣзъ Чернѣ змійѣ заради голѣмо-то разстояние на мѣста-та дѣто живѣе, да не мислимъ че сме безопасни отъ ухапванія-та и на други змій много по ядовиты.

Има при насъ една Черна змія, змія Древня, на којѣто хапанія-та сѣ много по страшны отъ онѣзъ на Чернѣ змійѣ въ Австраліѣ. Тази змія не хапа тѣло-то, но душа-тѣ; тя не прихожда при насъ като врагъ, но като приателъ. Намѣте си притворный-тѣ начинъ, съ кой-

то пристрастие при родителн-тъ ни (Быт. гл. 3): виждете многото приваждателства, които ни показва додъ излѣе смъртоносний-тъ си ядъ въ наши-тъ души.

Козахми че ухапаний-тъ человекъ отъ Черна-тъ змиѣ Австралийскѣ има друга-ри, които да му прѣдстоятъ тутакси и съ усердіе, за туй има надѣжда да ся отърве отъ смъртъ; но ядовитѣ-та онази змиѣ ако ухапе и дружинатѣ, ако паднѣтъ всички болни, каква надѣжда за отърваніе бы могли да имѣтъ тогазы? Известно че нищо друго освѣнь смъртъ неизбежна бы ги чакала. Мислите ли че ни чака и насъ смъртъ неизбежна отъ ухапваніе-то на страшнѣ тѣ дрѣвнѣ змиѣ? Ей, и смъртъ много по лоша, ако не ни пожалаше Богъ. Смъртъ душевна, ако не бѣше повѣсенъ на кръстѣ възлюбленный-тъ Сынъ Божій, и не бѣше ни далъ скѣпцѣвнѣ-тѣ си кръвъ, които може да ни исцѣри; само тя може да омые грѣхове-тъ ни.

Какво ухапаний-тъ отъ Черна-тъ Австралийскѣ змиѣ, прѣди да бѣде облаванъ отъ умораваніе и дремкѣ, трѣбва да тича за да намери нѣкого искусенъ пріятеля, който да го избави; и както Барен-тъ като пламеннѣ-тъ змиѣ въ пустынѣ Гыхнехъ, тичахъ бърже да погѣднѣтъ къмъ мѣдик-тѣ змиѣ, които Мойсей издигна за да не уирмѣтъ, така и ний, прѣди да бѣдемъ обладени отъ дреманія и мракъ, да тичамъ при нашѣ-тъ овзи пріятель, окаченнѣ-тъ на дърво, и да пригледнемъ къмъ Него за да ни избави. Да пригледнемъ къмъ Него не съ тѣлеснѣ-тъ очи, защото нѣма да го видимъ... но съ душевнѣ-тъ очи и нека смя известени че както исцѣлы всички-тъ прѣбѣгнали къмъ Него така ще исцѣли и насъ отъ смъртоносний-тъ ядъ, който страшнѣ-ти дрѣвнѣ змиѣ излива въ души-тъ ни. Ето защо потрѣба вѣрваніе въ тѣзи кръвъ; който не вѣрва че тя може да го исцѣли, какъ може да тича при нежъ? за тѣзи причинѣ много человекѣ не само себе си погубватъ, но и на други-тъ зло струватъ, като сѣ станали орѣдіа на дрѣвнѣ-тъ змиѣ. Не вижда ли ви ся че таквмъ сѣ неблагоприятнѣ къмъ оногызъ, на когото съ рани-тъ ний сѣ всѣляваны? Сега любезнѣ ялыкѣ читатели, ний които сѣ гаусимъ отъ умразното име на неблагоприятнѣ-тъ, нека помислимъ кол-

ко смя длѣжни да благодаримъ на Спаситель-тъ, и нека покажемъ това наше признателство съ любовь единъ къмъ други както ни заповѣдва Той.

ПРИЗАТЕЛНА-ТА МАЙМУНА.

Двама господа живѣли на едно прино-ріе въ Африкѣ, и единъ излѣзли та отишли въ една дѣбрава на ловъ, а като ся скытали тукъ-тамъ чули виеніе, и движими отъ любовитство отишли къмъ странѣ-тѣ отъ дѣто излизалъ выкъ-тъ, за да ся изучатъ за тѣзи причинѣ, и ето маймуна, сѣдѣла при едно дърво, която имала дѣсно-то си бедро строшено, и плакала. Единъ-тъ отъ ловци-тъ реклъ да ѣмъ убийтъ за да ѣмъ отърватъ отъ болѣжъ-тъ, но другѣ-тъ който былъ лѣкаръ, не съзволитъ да ѣмъ убийтъ; и като отишелъ при животно-то и прѣгледалъ ранѣ-тѣ, вырзалъ ѣмъ съ крѣвѣ-тѣ си. Това нѣщо възблагодарило много маймуна-тѣ, която съ много и разны движенія мѣзвѣла ся да изрази признателство то си къмъ благодѣтеля си. Ловци-тъ оставили маймуна-тѣ и си тръгнали, а като ся скытали много врѣме по горѣ-тѣ, и отъ трудъ-тъ и жекъ-тъ прѣхванати отъ прѣвсходнѣ жаждѣ върнали ся запрѣли и най полумъртви къмъ странѣ-тѣ дѣто оставили маймуна-тѣ. А тя щомъ видѣла благодѣтеля си, тутакси разумѣла отъ поблѣденіе-то на лица-та нѣмъ че ся пѣжрватъ въ голѣмо прѣмеждіе, оставила ги и отишла влачущи ся, и слѣдъ малко ся върнала и посила въ рацѣ-тъ си цвѣтіе чашесто (подобно на чашъ) което дала на тѣхъ.

Това цвѣте е като рогъ, а устіе-то му кога е безводіе покрито е съ единъ плочъ отъ листъ, кога иде дѣждъ отваря ся; събира въ него около сто драма вода, която си уварди чиста и е полезна да угаси жаждѣ-тѣ на животно или на человекъ въ врѣме на прѣвсходенъ нѣжъ. Тѣзи маймуна движима отъ признателность снабдила на благодѣтеля си волж и го избавила отъ жестока и болѣзненъ смъртъ.

Человекѣ-тъ обаче които сѣ много по-горни отъ маймуны-тъ споредъ умственно-то развитіе, има много отъ тѣхъ които сѣ по-долни отъ маймуны-тъ по признателность-тѣ. Богъ, като благъ и добръ баща, дава ни изобилио хлѣбъ,

водъ, въздухъ, видѣло, и всякако природно благословеніе, и при това даде още и единородный-тъ свой Сынъ да умрѣ за грѣхове-тъ ни, а ний не само забравяны да му благодаримъ всякой день съ молитвъ, но го и прѣзирамы съ наше-то лошо поведеніе, и го злословимъ, и хулимъ съ рѣчи.

Нека ся научимъ отъ маймуна-тъ да сме признателны не само къмъ чловѣцъ-тъ, но и къмъ Бога най-голъмый-тъ благодѣтель на чловѣка.

ШВЕЦЪ-ТЬ (Шичъ-тъ).

Така ся быка птица-та която съ голѣмо искусство прави гнѣздо-то си. На това име има много видове птици, но ний ще кажемъ за единъ видъ които ся намѣрватъ въ Индіѣ и които съ досто-знаменны заради любопытный-тъ начинъ по който правятъ гнѣзда-та си.

Каго избере една птица едно тѣло клонче което е израснѣло изъ голѣмъ клонъ, приготвя единъ видъ конецъ и като остави двѣтъ страни на единъ отъ голѣмы-тъ листіе на клонче-то, зашива ги отъ връхъ-тъ до държкѣ-тъ на листъ-тъ, а вмѣсто игла употрѣбава джонкъ-тъ (клювъ-тъ) си съ толкозь искусство, щото може да рече нѣкой че го е шила чловѣческа ръка. А като стигне шевъ-тъ отъ половинъ повече на листъ-тъ, шичъ-тъ напълня вътрѣшность-тъ на листъ-тъ който е станѣлъ каго фунія съ съ тѣлкъ и мекъ мѣхъ, и на него несе яйца-та си.

Често употрѣбава два листа вмѣсто единъ, по тогазы е понужденъ да направи два шева, отъ които единый-тъ стига до държкы-тъ на два-та листа, за да е затворена съвѣтъ задня-та страна на гнѣздо-то.

Съ този начинъ шичъ-тъ прѣдупаза яйца-та и пилета-та си отъ многочетны-тъ видове на маймуны, катерицы и зми, които ся намѣрватъ въ топли-тъ отѣзь мѣста, покрыты съ дръва. Колко блазъ и промислителенъ ся види небесный-тъ нашъ Баща и за самы-тъ най малы и най слабы отъ сздания-та си които е обдарилъ съ инстинктическо искусство, чрѣзъ което могатъ да ся прѣдупазватъ отъ многочетны-тъ си врагове и да ся наслаждаватъ отъ благости-тъ на живота, за който быхъ сздадени!

ПРОТИВЪ МОЛЦЫ-Т УЛАВА-ТА И

Една стара жена дала тѣла ! снахъ си, която бѣ поискаш онуй шо най добръ-тъ рецетъ какъ и шудаватъ-тъ си дрехы, постелы, и прѣ-другы таквызи отъ молцы-тъ. Шо щото бѣ извлечена отъ единъ ветхъзы.

“Недѣйте си събира съкровища ить за мѣж-тъ, дѣто молецъ и рѣжда ги раздѣля, и дѣто крадци подкопаватъ и крадѣтъ; но събирайте си съкровища на небе-то, дѣто ни молецъ, нито рѣжда ги раздѣля, и дѣто крадци ги не подкопаватъ нито крадѣтъ: Защото къдѣто е съкровище-то ви, тамо ще бѣде и сърдце-то ви.”

Приспособяваніе-то на тѣзи рецетъ бѣше много лесно: — Прѣгледайте снѣлцы-тъ си и доланы-тъ си, та извадѣте всичко шо е не потрѣбно или не нужно, юрганы, чергы, постелкы, шалове, увехтѣли дрехы, и пратѣте ги на сиромасы-тъ около васъ каго единъ благовѣрменъ помощъ въ нуждѣ-тъ нѣтъ. Нека ги земѣтъ вдовица-та и сирачета-та и да ся топятъ съ тѣхъ, додѣ не ги съ исполни молцы-тъ.

Това ще бѣде по добръ отъ всички-тъ кыр-рисови санджци, амфин, камфора и всички други срѣдства които употрѣбаватъ искусны-тъ домакыни за увардваніе на таквызи съкровища, и това ако правите съ единъ чистъ духъ на Христіанско милосърдіе ще бѣде едно истинно благодѣваніе на бѣдны-тъ които приматъ, и ще привлече богато-то благословеніе отъ оногова който ни дава всички-тъ добры даванія.

Читателко, зима изстанува, пощи-тъ съ вече студени, слѣдъ малко и снѣгъ ще покрѣе земѣ-тъ. Нѣма ли въ махалъ-тъ ви или въ градъ-тъ ви нѣколкы достойны сиромасы, нѣкой вдовица жена съ дребны дѣца които треператъ отъ студъ? Нѣма ли между съѣдкы-тъ ви нѣкой стара баба която въ маады-тъ си години е имала доволно и е была въ добро състояніе а сега нѣма кой да ѣхъ на гледува?

Я прѣгледайте доланы-тъ си, та изровѣте отъ тамъ нѣщо за облегченіе-то на тѣзи бѣдны. Колко и да е малко и ничтожно нѣщо, ще намѣрите мѣсто дѣто може за нѣщо добро да послужи. Чрѣзъ това ви сами нѣма да станете сиромасы

то пристъпни или ще останатъ гладни и З:): виждате дрий-тъ една сама дума които ни покануване.

сний-тъ си

Казакъ на-та на Християнина.

Черня-тъ типенъ Християнинъ, какво и ри, контоженіе-то му въ живота, високъ ус долно ли, богатъ ли е той или си отъкъ, черня или бѣль, робъ или свободенъ, който нѣма особия едикъ работъ да върши въ тойзи свѣтъ. Всякой едикъ щомъ става Християнинъ, сирѣчь, щомъ съблича ветхий-тъ человекъ и облича се въ новий-тъ, неговата особна работа като особенъ Християнинъ поченва. Който нанегинъ се е обърналъ на Христа станалъ е нова тварь; всичко-то е прѣинило и ето, всичко станъ ново. Нови желанія се възбуждатъ въ душъ-тъ му, и новы дѣлности му се прѣдставятъ да ги изпълнява. Тази работа трѣба да се върши, тѣзи дѣлности трѣба да се изпълняватъ.

Повелѣніето "Идѣте работѣте въ лозіе-то ни," е за всякой Християнинъ, повелѣва се на всички-тъ; отъ всички-тъ се очакува работа; всички лѣжатъ подъ едикъ строгъ отговорность за изпълненіе-то на това повелѣніе.

Въ животъ-тъ на частный-тъ Християнинъ колко повече работи и съ повече усърдіе се труди въ свѣтско-то изпълняване на всякъ познатъ дѣлность, толкозь по силна и по свѣтла става върата му и толкозь по добръ се извършва тази негова частна работа. Кой Християнинъ има който не може още повече да стори за Христа отъ колкото до сега е сторилъ? Кой не може още по ревностно и по вѣрно да работи отъ колкото до сега е работилъ?

Християнинъ-тъ се напоява да работи додѣ е день, защото иде ноцъ когато никой не може да работи. Врѣмето ни когато можемъ да работимъ за Христа е само додѣ сме въ тойзи свѣтъ. Ако прѣзирамы това позволеніе, ноцъ-тъ на смърть иде когато не можемъ вече да работимъ, и какъто смърть-та ни остави такъвъ следъ тѣ ще ни налѣри, приготвени или неприготвени.

Читателю! Свѣсти се! Ставай отъ сънъ и почивай високо-тъ работъ на кождо тя е призовавъ Създателъ-тъ ти Спасителъ-тъ ти. Златно-то врѣме бѣ-

га, и кратковрѣменный-тъ ти животъ бърза да се свърши. Слънце-то ти скоро ще заиде. Какъ стои работа-та ти? Какво ще отговоришь на Господаря когато иска отъ тебе отчетъ за пары-тъ, за умственными-тъ силы, за душевны-тъ способности, за лично-то влияние съ което ты е дарилъ и многоцѣнны-тъ години които ти е далъ? Свѣсти се!

САМОДОВОЛЬНОСТЬ.

Много злны, отъ които страдайтъ человекы-тъ, произлизатъ отъ нѣманіе на самодоволеніе и благодарность съ колкото иматъ. Человекы-тъ обыкновенно недоволены съ оуи що иматъ угрѣсаватъ се и скърбятъ, защото не могатъ да иматъ повече и по-добро отъ оуи що иматъ.

Пише се въ Исторіи-тъ че Сократъ философъ-тъ като минавалъ едикъ прѣзъ базаръ-тъ, рекъ на оуиъ що были съ него, "Колко нѣща има тукъ, които азъ не желамъ."

Едикъ священнопроповѣдникъ, който приималъ малкъ заплатъ за трудъ-тъ си, ималъ обычай да се глуми прѣдъ пріятелы-тъ си и да казва: Не съмъ дѣлженъ нищо. Не ми е дѣлженъ никой нищо. "Нѣмамъ нищо. Не ми трѣбва нищо."

Самозадовольный-тъ умъ намѣраа се въ всегдашно пириество. На такъвъ, говори едикъ мудрецъ, всяко смущеніе, всяко досажденіе, е като градъ който пада върхъ керамида-тъ на кащъ въ който сѣди и се весели.

КОЛКО Е ПРИСКЪРБНО НѢЩО ЗАГЛУШВАНЕТО.

Да ли сте размыслили нѣкога малкъ читателю, колко голѣмо лишеніе е да е нѣкой глухъ! Имате ли дядъ или бабъ глухъ; Не явна ли ви нѣкога прѣзъ умъ-тъ отъ колко нѣща се лишаватъ нѣкой, кога или не дочува, или е съвѣнъ глухъ? Колко голѣмо удоволствие приима нѣкой отъ слушаніето! Колко благо и усладително е, да чува гласъ-тъ на родители-тъ, родины-тъ и пріятелы-тъ си и сладкы-тъ пѣнія на музыкы-тъ.

Отъ всички-тъ тѣзи е лишенъ глухый-тъ. Сладко-то пѣніе на птицы-тъ не ся чуе въ уши-тъ му. Звукъ-тъ на пріятелскы-тъ гласове не весели вече лице-то му. Колко тежко трѣбва да е на бѣдны-тъ глухы които сѣ ся упраж-

пывали въ работы-тъ си и удовольствіа-та на живота, да гледатъ само движенія-та и работы-тъ на подобны-тъ си, а да не могатъ да се разговарятъ съ тѣхъ!

Но колко прискърбно и да е такова състояніе, сища ний, ако бъдемъ живи да стигнемъ до старческій възрастъ, ще ны закачи това състояніе.

Помиѣте прочее това, млади читатели, и не се докарвайте жестоко къмъ лишены-тъ отъ тѣзи толкозы высокъ божественъ дарбъ на небеснаго нашего Бога, и внимайте да не оставите зло нѣщо да влзти въ уши-тъ ви та да осквернива срдце-то ви и вы отчуждава отъ Бога, който трѣбва да захваща първо-то и най високо мѣсто въ срдца-та ви.

ГНУ или БИВОЛОГЛАВЪ КОНЬ.

Гну или рогатый-тъ конь е животно мѣстно на Южнъ и срѣд-точнъ Африкѣ. Въ първъ погледъ мѣчно е да каже нѣкой на що прилича повече, на конь или на биволь, или на едно животно което се выка антелопъ. Рога-та му покриватъ горнѣ-тъ стравъ на главѣ-тъ, завъртатъ се на долу и прѣдъ лице-то, и послѣ ся възвиватъ гърбесто на горѣ и ставатъ най на край тѣмъ и остри. Скоредъ рога-та прилича на нѣкои отъ бивола-тъ. Въ гривѣ-тъ и опашкѣ-тъ прилича на конь и въ голени-тъ на антелопы-тъ. Гну е много бързоногъ и кога ся разсърди става много прѣмездливъ. Има едно приказваніе което удостовѣрява, че храбрый-тъ конь на Великаго Александра, който ся выка и говедоглавъ, былъ е животно отъ този видъ. Гнуи-тъ ся укротави исплани мѣсто-то на коня въ потребы-тъ на жители-тъ на нѣзи стравы дѣто ся нахѣрва.

КОТОПАКЪ.

Котопакъ е най висока та огнидышаща плавина на Андиски горы въ Южнъ Америкѣ, и макаръ че е при Равноденника, верхъ-тъ му е покрытъ съ вѣченъ снѣгъ, защото е 18,876 позѣ высокъ, т. е. около три мила и половина надъ морскѣ-тъ повърхность.

Тази огнидышаща плавина има изрыгванія періодически (не вынагышны), които сѣ великолѣпны, но много пѣти твърдѣ разрушительны.

На 1743 случило ся такова и пламыкъ-тъ възлѣзълъ 3,000 позѣ високо, или

около половинъ милѣ надъ улава-та и жерло-то (душникъ-тъ). На 1 межъ-тъ на тѣзи огнидышащ оуи що ся чуялъ 600 мила дачечъ, сиѣ чуждава-че отъ 200 часа.

На 4 Априля 1768 количест. штогъ исхвърляемъ-тъ пепель было толкозыго, штогъ помырквало слѣнце-то отъ заранъ-тъ до третій-тъ часъ слѣдъ пладне. На 1803 слѣдъ цѣло двадесетгодишно прѣтаваніе на всички-тъ огнидышащыя явленія, случило ся тутаксп едно трепетно изрыгваніе, което ся виждало и въ самыи-тъ Тихый океанъ.

Кога о помисли нѣкой тѣмъ-тъ на земнѣ-тъ корѣ когто покрыва огненны-тъ вещества когто въображаватъ вътрѣшность-тъ на водоземный-тъ шаръ, не може да ся не чуди на бескрайнѣ-тъ благость Божію, и да не трепери като помисли за гнѣвъ-тъ му.

ВОЛЪ-ТЪ МИСТНІЙ.

Това животно прилича на волъ и на овецъ, и заради дѣто испуща благовоніе отъ мискетъ нарече ся мушкатный или мискетный.

Това животно обитава по сѣверны-тъ стравы на Сѣвернѣ Америкѣ и е по единъ начинъ и говедо и овца; а голѣно е колкото двѣгодишны юнцы и до два лакти и половина дълго, и тежко до 250 омы. Рога-та му изникнуватъ много широкы изъ главѣ-тъ му и растатъ на горѣ, послѣ ся завиватъ на долу и пакъ ся възвиватъ на горѣ и въображаватъ съ възвиваніе-то единъ остръ жгълъ (кюше) и къмъ край-тъ ставатъ тѣмъ и свършватъ на шилесты.

Това животно е покрыто впредъ съ дългъ и тѣмък вълнѣ когто слиза до нозѣ-тъ му, и дава му подобіе на овцѣ. Бързо е и нестрахливо и напада ловцы-тъ безъ страхъ когато го утѣсниватъ. Вълзиза по стрѣмны мѣста и тича лесно и искусно върху скалы-тъ какго козы-тъ.

Месо-то му е крѣхко и сладко, освѣнъ кога ся гони, и го ядѣтъ съ голѣмъ охотѣ Ескимъ тѣ Туземци. Едно само балсамосано за пробѣ нахѣрва ся въ музей-тъ на Филадельфіѣ отъ това дивно животно дарувано отъ прочутый-тъ обходитель по сѣверный-тъ полѣ докторъ Коинъ. Нахѣрвали сѣ ся обаче менени отъ това животно въ разѣда ся ны на Сѣвернѣ Америкѣ.

СТИХОТВОРЕНІЕ.

МИЛОСТЬ-ТА ХРИСТОВА.

то прістѣжи
Зѣ: вижд
когдо ти п
снѣй-тъ сѣ

Казахи
Чернѣ-тъ
ри, ко
стѣ

1 Ста-ни, Ста-ни, ду-ше ко-н, И въз-вы-си на ра-дость гласъ
Съсь си-лж-га си пѣи хва-лж, Пѣи ми-лостъ-га на твой-тъ Спасъ.
Пѣи ми-лостъ-га, Пѣи ми-лостъ-га, Пѣи хи-лостъ-га, на твой-тъ Спасъ.

1

Стани, стани, душе моя,
И възвеси на радость гласъ;
Съсь силж-га си пѣи хвалж;
Пѣи милость-га на твой-тъ Спасъ.

2

Азъ бѣхъ съсмыпанъ чрѣзь грѣхъ-тъ;
Обаче Той мя възлюби,
И отъ губительный-тъ пѣть
Чрѣзь милость-га си избави.

3

Когда мя е скърбъ и печаль
Кат' облакъ черизъ покрывала,

На поможь Той ми е прѣдстала
И милость-га му съ мень была.

4

Когда съ невѣрно си сѣрце
Отъ Него быхъ ся уклонилъ,
Той съ благодь все мя спираше,
Той съ милость все ми е простилъ.

5

Когато свършия тойзи пѣть
И стигна на Иорданскый брѣгъ
Да пѣж съ радость и при смърть
Че милость-га Му е во вѣкъ.

Въ печатницѣ-га на А. Минасіана у Джамъ-ханъ.